

[Inge Kragh.]

altså en paragraf, som ikke kan være effektiv.

Har vi glemte børn på vores institutioner? Vi har mange glemte børn. Der har været en undersøgelse, som er bilagt en betænkning fra behandlingen af den nugældende adoptionslov. Det var ikke ret mange, det dér drejede sig om, det var vist 196, jeg kan ikke huske tallet ganske nøjagtigt; men dér havde man kun set, om der havde været kontakt i løbet af et år, og et år er umådelig meget for et barn at være uden kontakt med forældre eller andre ganske bestemte personer. Vi ved, at børneinstitutioner, både spædbørnshjem og andre, gør alt, hvad de kan for at erstatte denne kontakt, men det kan ikke lade sig gøre. På et børnehjem har folk 40 timers arbejde om ugen — eller lidt mere i øjeblikket, men det bliver sat ned til 40 — og børnene møder bestandig forskellige personer. Man regner med, at et barn ikke er glemt, hvis bare det får et julekort, sådan blev der svaret. De fleste forstandere fra de forskellige børneinstitutioner vil i hvert fald sige ganske andre ting, når man spørger, hvor mange glemte børn de har.

Jeg havde ventet, og det kom vistnok også frem i alle ordføreres taler, at man syntes, de 4 måneder var for lidt. Så vil jeg sige: er de det? Tænk på jeres eget nyfødte barn f. eks., tænk hvis I ikke havde haft kontakt med det i 4 måneder, hvordan ville I så have følt det, hvordan ville det have udviklet sig? En normal moder føler, bare hun er væk en dag og der har været én, der passede barnet, at barnet ikke er det samme igen. Det er igen denne udvikling, som betyder så forfærdelig meget de første måneder. Nu er det ikke bare de første 4 måneder, vi tænker på, men vi tænker også på senere, altså at det for børneinstitutionerne må være muligt at bortadoptere barnet, også når det er ældre. Jeg ved godt, de fleste adoptivforældre helst ser, at de får barnet så ungt som muligt, men der er dog mange, der også ønsker og kan tage en opgave op for børn, som er noget ældre.

Det er fuldstændig rigtigt, som det er blevet sagt, at det er barnets tarv og først og fremmest barnets tarv, vi har set på med dette forslag, og det er også, som det er nævnt, en følgelov af vores forslag til ny svangerskabslov. Der er blevet talt meget

om, at vi så ikke ser på familien som helhed, ikke ser på mødrene og forældrene, og der bliver sagt, at jeg ikke kender noget til, hvordan folk lever. Jeg vil sige, jeg har arbejdet temmelig intenst med disse problemer, og i 12 år har jeg været tilsynsførende psykiater ved et ungdomshjem og ved alt for godt, hvad disse unge mænd fortæller om deres barndom. Det er næsten det samme ustandselig: de har ikke haft nogen, der har bundet sig til dem, og de er blevet sendt på børnehjem, og så er de kommet hjem igen, og så er de kommet af sted igen, hele tiden forsømt; og hvordan er de blevet? Følelseskolde — og grunden er lagt til kriminalitet.

Nu bliver det sagt, at man skal hjælpe familien, og det ville også være det bedste, men det kan være forfærdelig svært. Jeg har i mange tilfælde, også da jeg arbejdede på statshospital, arbejdet med mødre, der havde født, og som egentlig havde deres tanker om, at nu ville de tage sig af barnet, men de overkom det ikke, lige meget hvor meget man end søgte at motivere dem for det, og så blev det til, at barnet blev mere og mere glemt og så til sidst altså blev et virkelig glemt barn. Det kan måske være hårdt, og det er meget svært, når man skal tage den afgørelse, at sige til en moder, at man synes, hun skal lade barnet bortadoptere, det er meget svært, det er en af de sværeste opgaver, jeg nogen sinde har været udsat for. Men alligevel må man gøre det af hensyn til barnet, og i det øjeblik moderen har fået afgørelsen, er det ligesom, hun falder til ro, hendes samvittighed dulmes. Derfor mener vi, at de 4 måneder ikke er for kort en frist, og så går der selvfølgelig en tid med at kære, moderen må have mulighed for at anke, som det altså fremgår af vores nuværende adoptionslov.

Birgit Busk (U):

Helt kontant, fru Inge Krogh: hvorfor er det så vigtigt med de første måneder? Hvorfor kunne det ikke lige så godt være 2 år eller 7 år eller 14 år eller 21 år, for den sags skyld?

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg skal blot, for at der ikke skal være nogen misforståelse om min holdning, understrege, at jeg er imod tidsfrister, det sagde jeg i første omgang, og derfor kan de